

Arrest

**nr. 276 171 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WOUTERS
Grote Steenweg 389
2600 BERCHEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022, datum waarop de huidige zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WOUTERS en van attaché t A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2019 treedt de verzoekster in Ivoorkust in het huwelijk met de heer M.F., die de Italiaanse nationaliteit heeft.

Op 10 augustus 2020 wordt de verzoekster door de Italiaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) voor een verblijf van 90 dagen met meerdere binnenkomsten geldig van 15 augustus 2020 tot 15 februari 2021.

Op 12 oktober 2021 geeft de procureur des Konings het advies om dit huwelijk niet te erkennen in België. Op 25 oktober 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Mortsel om het huwelijk van de verzoekster met de heer M.F. te erkennen.

Op 24 november 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 3 januari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A., A. A.-M. (...)

geboortedatum: (...).1993

geboorteplaats: A., A. (...)

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(…)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar Italiaanse partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005,

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om een uitspraak in deze zaak aan te houden tot wanneer de familierechtbank zich heeft uitgesproken over de erkenning van haar buitenlands huwelijk met de heer M.F. Ter terechtzitting van 20 juni 2022 legt de verzoekster in dit verband een e-mailbericht voor dat uitgaat van het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

De Raad gaat hierop niet in. Immers werkt een dergelijke burgerlijke procedure niet opschortend ten aanzien van het thans voorliggende beroep, minstens toont de verzoekster dit niet aan. Indien de familierechter alsnog zou beslissen dat het buitenlands huwelijk van de verzoekster met de heer M.F. door de Belgische overheden erkend moet worden, dan staat het de verzoekster vrij om gebruik te maken van de verblijfsprocedures inzake het recht op gezinshereniging met een burger van de Unie. Een dergelijke verblijfsprocedure kan eveneens vanuit het buitenland worden opgestart, zodat dit de uitvoering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat.

Wat het beroep tot nietigverklaring betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen verzoeksters belangen om het gezinsleven met M. F. in België verder te zetten en de belangen van de Belgische staat inzake de immigratiecontrole. De gemachtigde heeft zich hierbij niet beperkt tot de loutere bemerking dat het huwelijk niet erkend wordt in België. Hierna zal blijken dat verzoeksters middel, waarin zij zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), niet gegrond is. De afloop van het beroep bij de burgerlijke rechter heeft hierop geen enkele invloed.

Bijgevolg is er geen reden om de uitspraak in de onderhavige zaak, die in beraad werd genomen ter terechtzitting van 20 juni 2022, uit te stellen tot wanneer de familierechtbank zich heeft uitgesproken omtrent de vordering tot erkenning van het huwelijk.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekster voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Ten onrechte meent verweerder dat er geen risico is op een schending van artikel 8 van het EVRM en er geen disproportionaliteit zou bestaan tav het recht op gezinsleven of priveleven .

De ambtenaar van de burgerlijke stand mag slechts weigeren het voorgenomen huwelijk indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in artikel 146bis BW bedoelde situatie.

Artikel 146bis BW definieert het schijnhuwelijk als volgt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. "

Uit de bewoordingen van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de absolute afwezigheid van de intentie om een duurzame leefgemeenschap te vormen het enige criterium is om te besluiten tot een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende schending van de openbare orde (Rb. Antwerpen, 31 januari 2006, <http://www.vreemdelingenrecht.be>).

Wil men met andere woorden een huwelijk als een schijnhuwelijk aanmerken, dan dient het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel de exclusieve doelstelling te zijn welke de gehuwden willen bereiken en waarbij het vormen van een duurzame levensgemeenschap als opzet volledig uitgesloten wordt. Zodra de partijen, zij het bijkomstig, de normale gevolgen van het huwelijk hebben gewenst, kan de geldigheid ervan niet in twijfel worden getrokken (Brussel 24 juni 2004, NJW 2005, 134). Het gebrek aan intentie tot duurzame levensgemeenschap moet bovendien 'kennelijk' zijn, dat wil zeggen dat er redelijkerwijze niet aan getwijfeld mag worden. Zodra er twijfel bestaat en er geen

absolute zekerheid is met betrekking tot de ware intenties van (één van) de betrokken partijen, moet de vrijheid om te huwen voorrang krijgen en dient de rechtsgeldigheid van het huwelijk aldus te worden aanvaard (zie o.a. Rb. Doornik 3 mei 2012, T. Vreemd. 2012, 319; Rb. Tongeren 27 januari 2006, AR 05.456/A, onuitg. en Rb. Leuven 26 april 2004, AR 03/1802/A en 03/1803/A, onuitg.).

In casu kan er dan ook niet getwijfeld worden aan de oprechte bedoelingen van verzoekers.

Ze wonen samen te M. (...) en vormen een gemeenschappelijke huishouding.

De bewijsplicht voor diegene die de twijfel van het huwelijk voorhoudt is zwaar daar op ondubbelzinnige en precieze wijze het bestaan van een schijnhuwelijk dient te worden bewezen. (Luik 28 november 2001, T. Vreemd. 2006, 262.) De bewijsplicht hiervan ligt overduidelijk bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand.

Zij dienen dan ook te bewijzen dat de Heer M. F. (...) en mevrouw A. A. A. (...) een huwelijk aangaan zijn dat er kennelijk enkel en alleen maar op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te doen ontstaan voor mevrouw .

Zij dienen dit te doen blijken uit het geheel der omstandigheden en niet louter uit losse elementen in het dossier.

Het leeftijdsverschil op zich is geen absoluut bewijs, in tegendeel er zijn meestal veel grotere leeftijdsverschillen bij internationale huwelijken

Bovendien wordt krachtens artikel 12 EVRM en artikel 23 IVBPR aan elke burger het recht om in het huwelijk te treden gegarandeerd, zodat de weigering een huwelijk te voltrekken hoogst uitzonderlijk dient te blijven.

Dit bewijs (van schijnhuwelijk) kan enkel worden geleverd door een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat het huwelijk wordt afgewend van zijn normale doeleinden. Er dient met andere woorden een geheel van duidelijke, gewichtige en overeenstemmende indicaties voorhanden te zijn om aan te tonen dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Dat de mogelijkheid om een huwelijkskeuze te maken een essentieel recht is dat aan de vrije beoordeling dient te worden gelaten van diegene die deze keuze maakt.

Dat verzoekers het recht hebben, zij het dan conform hun gebruiken en tradities, een huwelijk af te sluiten.

Dat in casu de hoedanigheden en voorwaarden vereist om het huwelijk te mogen aangaan werden vervuld door verzoekers.

Voor grondvoorwaarden moet het recht van de nationaliteit van elk van de betrokkenen worden nageleefd, (art. 46 WIPR)

Na voltrekking van het huwelijk heeft de Italiaanse Ambassade het uittreksel van de huwelijksakte overgemaakt aan de Gemeente T. (...) -provincie O. (...) die deze op 11 februari 2020 heeft ingeschreven in haar registers .

Dat de voltrekking van het huwelijk dus geenszins in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

Het huwelijk werd erkend door de Italiaanse staat.

Dat er in casu evenmin criteria voorhanden zijn die een ernstige aanduiding kunnen geven dat het om een schijnhuwelijk zou gaan zoals in de zin van artikel 146bis BW.

1. Beoordeling van de motivering van de bestreden beslissing

Verzoekers menen dat de motivering in de bestreden beslissing manifest niet afdoende, niet pertinent en onjuist is.

Dat er in casu evenmin criteria voorhanden zijn die een ernstige aanduiding kunnen geven dat het om een schijnhuwelijk zou gaan zoals in de zin van artikel 146bis BW.

Dat verzoekers elkaar leerden kennen via sociale media wat tegenwoordig bijna de meest voor de hand liggende manier is.

Verzoekers zijn meer dan 1,5 jaar constant in contact gebleven daarbij werden plannen tot trouwen uitvoerig besproken

Het was ook de bedoeling dat de heer M. (...) naar Ivoorkust zou afreizen om kennis te maken met de ouders van mevrouw A. A. (...) maar visa problemen beslisten daar anders over Verliefde zielen wensen nu eenmaal samen te zijn en vandaar werd beslist dat bij de volgende reis zij zouden trouwen.

Uit de afgelegde verklaringen van verzoekers blijkt dat zij elkaar zeer goed kennen. Dat zij zeer goed op de hoogte zijn van elkaars verleden. Dat zij afdoende weet hebben van elkaars personalia en wederzijdse families.

Naast het leeftijdsverschil is er ook het cultuurverschil wat niet wil zeggen dat men elkaar door en door moet kennen om te matchen.

Dat de intenties van beide partijen er uiteraard op gericht zijn een duurzame levensgemeenschap te vormen en een gezin te stichten.

Dat bovendien de akte in feite al erkend is door de Italiaanse autoriteiten .

Dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van M. (...) vernietigd dient te worden.

Verzoekster thans terug sturen naar haar land van herkomst zolang er geen uitspraak is van de familierechtbank zou disproportioneel zijn .

Een verzoek tot schorsing kan dus worden bevolen wanneer drie voorwaarden vervuld zijn:

- 1. (uiterst dringende noodzakelijkheid)*
- 2. ernstige middelen*
- 3. moeilijk te herstellen ernstig nadeel*

Uit het voorgaande blijkt dat deze drie voorwaarden in casu vervuld zijn."

Ter terechtzitting van 23 mei 2022 werd de advocaat van de verzoekster erop gewezen dat uit het verzoekschrift, en meer bepaald uit de uiteenzettingen onder de hoofding "feiten", kan afgeleid worden dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM. De advocaat van de verzoekster heeft gesteld hiermee akkoord te gaan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekster als volgt gemotiveerd:

"Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar Italiaanse partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005,"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder niet enkel in rekening bracht dat de erkenning van het buitenlands huwelijk werd geweigerd, maar dat hij tevens motiveert dat het feit dat de verzoekster samenwoont met haar Italiaanse partner haar niet automatisch recht geeft op verblijf en dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is, met name gedurende de tijd die nodig is om haar situatie te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen, hetgeen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekster in eerste instantie uitvoerig dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk betreft. De verzoekster argumenteert omtrent de weigering van de erkenning van de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand en voert als conclusie aan "dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mortsel vernietigd dient te worden".

De Raad is ter zake echter niet bevoegd. In zoverre de verzoekster aangeeft dat ten onrechte werd geoordeeld dat haar huwelijk met de heer F.M. niet kan worden erkend in België, dient de Raad op te merken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Het komt de Raad derhalve niet toe om zich inhoudelijk uit te spreken over de vraag of het huwelijk van de verzoekster al dan niet kan of moet worden erkend in België (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De dienaangaande naar voor gebrachte kritiek inzake artikel 12 van het EVRM, artikel 23 van het "IVBPR" en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, kan dan ook *in casu* niet dienstig worden aangevoerd.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder is overgegaan tot een verdere belangenafweging.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake

immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet een onderzoek worden gevoerd in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd de verzoekster nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Op grond van een eenvoudige lezing van hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing, kan worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De gemachtigde geeft aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar verblijf aan te vragen,

niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en de gemachtigde stelt zich op het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster toont niet aan dat zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. De verzoekster toont niet aan dat zij niet tijdelijk van de heer M.F. gescheiden kan worden voor de tijd nodig om terug te keren naar haar land van herkomst en daar een visumaanvraag in te dienen. Daarnaast blijkt niet dat de verzoekster vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zou kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de Italiaanse partner haar niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde, dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoekster en de heer M.F. geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en de heer M.F. enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoekster geen concrete elementen naar voor gebracht waaruit een onevenredige belemmering van haar gezins- en/of privéleven zou kunnen blijken. Het gegeven dat de verzoekster het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten terwijl zij een beroep heeft ingesteld bij de familierechtbank inzake de erkenning van haar huwelijk, impliceert op zich nog niet dat de banden tussen de partners of echtgenoten zelve op onevenredige wijze worden aangetast.

De blote affirmaties dat de verweerder ten onrechte meent dat er geen risico is op een schending van artikel 8 van het EVRM, dat hij ten onrechte meent dat er geen disproportionaliteit zou bestaan ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven en dat het disproportioneel zou zijn om de verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst zolang er geen uitspraak is van de familierechtbank, volstaat niet om aan te tonen dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en de heer M.F. enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet concreet aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE